

La família, bressol de la vocació a l'amor

Jornada de la Sagrada Família

Missatge dels bisbes
de la Subcomissió Episcopal
per a la Família i Defensa de la Vida
Divendres, 30 de desembre de 2022

© Editorial EDICE
Edifici «SETS SAPIENTIAE»
C/ Manuel Uribe, 4
28033 Madrid
Tlf.: 91 171 73 99
edice@conferenciaepiscopal.es

MISSATGE DELS BISBES

JORNADA DE LA SAGRADA FAMÍLIA

«La família, bressol de la vocació a l'amor»

En aquesta festa de la Sagrada Família ens apropem a contemplar de la mà de la Mare de Déu i de sant Josep el misteri del Déu encarnat per amor a nosaltres, demanant-los que ens ajudin a descobrir la família com a lloc privilegiat d'acolliment i de discerniment de la vocació a l'amor.

En aquests moments en què travessem un hivern vocacional, no només pel que fa al sacerdot i a la vida consagrada, sinó fins i tot al matrimoni cristià, estem convençuts que bona part d'aquesta crisi està produïda per la pèrdua de la cultura vocacional, aquest "humus" en el qual el plantejament de la vida com a vocació resulta normal.

Davant d'aquesta situació, no volem instal·lar-nos en una queixa estèril que contempla passivament aquest ocàs de les vocacions, precisament perquè estem convençuts que la felicitat de cada persona passa pel descobriment i la vivència en plenitud de la vocació que Déu ha somiat per a ella des de tota l'eternitat. Recordem que "l'home no pot viure sense amor. Ell roman per a si mateix un ésser incompreensible, la seva vida està privada de sentit si no se li revela l'amor, si no es troba amb l'amor, si no ho experimenta i ho fa propi, si no hi participa vivament. Per això precisament, Crist redemptor [...] revela plenament l'home al mateix home»¹.

La família, cèl·lula vital de la societat i de l'Església, és fonamental en la formació dels infants i joves que en un futur seran cridats a abraçar una vocació concreta, partint de la base de la vocació baptismal. Cap institució no pot suplir la tasca de la família en l'educació dels seus fills, especialment pel que fa a la formació

¹ Sant JOAN PAU II, Encíclica Redemptor hominis, n. 10.

de la consciència. Qualsevol intromissió en aquest àmbit sagrat ha de ser denunciada perquè vulnera el dret que tenen els pares de transmetre als fills una educació d'acord amb els seus valors i creences.

A la llum de les claus que el papa ofereix a l'exhortació *Christus vivit* volem donar algunes pautes importants per al discerniment de la vocació i reflexionar sobre l'educació en família per facilitar als fills el procés de discerniment de la vocació.

1. En primer lloc, volem reafirmar que la família és l'àmbit privilegiat per escoltar la crida del Senyor i per aprendre a respondre'l amb generositat, per ser l'àmbit en què un és estimat per si mateix, no pel que produeix o per allò que té. És evident que aquells que han col·laborat amb Déu a engendrar vida són els que millor poden ajudar els fills a reconèixer la veu del qui és la Vida.

2. Un aspecte essencial és l'educació en la fe dels fills. Facilitarà molt que els pares tinguin present que aquesta vida és un pelegrinar cap al cel. En família és on millor poden aprendre de manera senzilla i espontània aquesta relació amb Jesucrist viu, com el membre més important de la família, a qui es consulten els temes importants, a qui se li confien totes les situacions, a qui se li demana perdó quan hem fallat. L'oració en família és un mitjà privilegiat per aprendre a tractar amb aquest amic que mai no falla, així com la participació freqüent en els sagraments.

3. De la mateixa manera, cal tenir cura de la formació en les virtuts perquè els cridats puguin donar el seu sí generós al Senyor i mantenir-se fidels a aquest sí. De manera particular, hauran de ser forjats en la virtut de la fortalesa per poder anar contracorrent davant d'aquesta societat del benestar que convida a gaudir del moment present sense pensar en els altres i sense pensar en les conseqüències de les nostres accions. Aquesta formació també inclou l'afectivitat i la sexualitat a l'àmbit més ampli de l'amor veritable.

4. També és cabdal l'experiència de trobada amb Crist viu, amb qui es pot tenir una veritable relació d'amistat, aprenent a

escoltar la seva Paraula i a reconèixer la seva veu per mitjà del discerniment, ja que «especialment els joves, estan exposats a un zàping constant. És possible navegar en dues o tres pantalles simultàniament i interactuar alhora en diferents escenaris virtuals. Sense la saviesa del discerniment ens podem convertir fàcilment en marionetes a mercè de les tendències del moment»². Perquè el discerniment pugui ser adequat ha d'estar obert a la possibilitat de consagrar-se a Déu al sacerdoci o a la vida consagrada.

5. Una idea que els pares han de tenir molt present en la formació dels fills és que «no som amos del do sinó els seus administradors curosos»³. L'episodi de la pèrdua i troballa del nen Jesús al temple ens mostra com també sant Josep i la Mare de Déu van ser dolorosament purificats perquè poguessin acollir que, estant ells encarregats de custodiar el seu Fill, Jesús havia d'estar en les coses del seu Pare.

6. Els pares han d'ensenyar als seus fills a reconèixer-se com a do, cosa que en reclama fer una veritable ofrena dels fills, renunciant a la possessió. Tot i que els pares ho puguin veure molt clar no poden trencar la llibertat dels fills ni la seva manera de donar resposta al Senyor. Els pares han d'acompanyar els fills en aquest discerniment, però no prendre les decisions per ells. Una tasca que han de realitzar els pares és iniciar els fills en el discerniment a la vida diària.

7. Una clau molt important que cal tenir present és considerar la vida com a ofrena perquè «la nostra vida a la terra assoleix la seva plenitud quan es converteix en ofrena»⁴. El procés de la iniciació cristiana ha d'ajudar els nostres joves a descobrir la riquesa que conté la vocació baptismal, des d'aquesta perspectiva de l'ofrena de la vida. És bo recordar que «la missió al cor del poble no és una part de la meua vida, o un adorn que em puc treure; no és un apèndix o un moment més de l'existència. És una cosa que jo no puc arrencar del meu

² PAPA FRANCESC, Exhortació apostòlica postsinodal *Christus vivit*, n. 279.

³ PAPA FRANCESC, Exhortació apostòlica postsinodal *Amoris laetitia*, n. 287.

⁴ PAPA FRANCESC, Exhortació apostòlica postsinodal *Christus vivit*, n. 254.

ser si no em vull destruir. Jo sóc una missió en aquesta terra, i per això sóc en aquest món»⁵.

8. Com deia el papa Francesc a la missa de cloenda de la X Trobada Mundial de les Famílies: «la Paraula de Déu ens mostra el camí: no preservar els fills de qualsevol malestar i patiment, sinó tractar de transmetre'ls la passió per la vida, d'encendre-hi el desig que trobin la seva vocació i que abracin la gran missió que Déu ha pensat per a ells»⁶. Això implica que els fills han de ser forjats en el camí de les virtuts, especialment de la caritat. Cobrir totes les necessitats no és igual que complir tots els desitjos. A més, la família no és una cèl·lula aïllada en si mateixa, a la qual no importa el que passa al voltant. Aquesta dimensió caritativa comença a la família ampliada, cuidant especialment els avis i els grans, però ha d'estar oberta a les necessitats dels altres.

9. Partint del fet que no es pot estimar allò que no es coneix, seria molt desitjable que el coneixement de les diverses vocacions estigui present a la família. Gestos senzills com convidar el sacerdot de la parròquia a visitar la casa o fer una visita a una comunitat de persones consagrades, facilitaran que a l'horitzó vital dels fills aparegui amb naturalitat plantejar-se si el Senyor els pot estar trucant a una especial consagració. Pel que fa a la vocació al matrimoni, «la millor manera d'ajudar un altre a seguir la seva vocació és abraçar la pròpia vocació amb amor fidel... no hi ha res més estimulante per als fills que veure els propis pares viure el matrimoni i la família com una missió, amb fidelitat i paciència, malgrat les dificultats, els moments tristos i les proves»⁷. Posem molt d'interès a instaurar una cultura vocacional, que cali en les famílies cristianes. És xocant que famílies que es diuen cristianes s'oposin a la vocació dels seus fills al sacerdoci o a la vida consagrada o que els demanin que prioritzin el seu futur professional, postergant la crida del Senyor.

⁵ PAPA FRANCESC, Exhortació apostòlica postsinodal *Evangelii gaudium*, n. 273.

⁶ PAPA FRANCESC, Homilia de clausura a la X Trobada Mundial de les Famílies.

⁷ *Idem*.

10. Com a Església, tenim la missió d'acompanyar les famílies que viuen a les nostres comunitats. Per això és tan important ajudar a créixer cada família. També a les que són a les perifèries, tant materials com existencials. Apropar-nos a les famílies que viuen la marginació i la pobresa; tenir molt presents les famílies migrants; no deixar de banda les famílies que han patit la separació i el divorci.

Demanem a la Sagrada Família de Natzaret impuls missioner per mostrar la bellesa de la vocació de l'amor a què tots i cadascun hem estat cridats.

MONS. D. JOSÉ MAZUELOS PÉREZ

Bisbe de Canàries

President de la Subcomissió Episcopal per a la Família i Defensa de la Vida

MONS. D. ÀNGEL PÉREZ-PUEYO

Bisbe de Barbastro-Monçó

MONS. D. SANTOS MONTOYA TORRES

Bisbe de Calahorra i La Calçada-Logronyo

MONS. D. FRANCISCO GIL HELLÍN

Arquebisbe emèrit de Burgos

MONS. D. JUAN ANTONIO REIG PLA

Bisbe emèrit d'Alcalá de Henares

